

Datum van inontvangstneming : 22/02/2021

Zaak C-1/21**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

4 januari 2021

Verwijzende rechter:

Administrativen sad Veliko Tarnovo (bestuursrechter in eerste aanleg Veliko Tarnovo, Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

18 november 2020

Verzoeker:

MC

Verweerder:

Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Veliko Tarnovo pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (directeur van de directie „Betwistingen en belasting- en socialeverzekeringszaken” Veliko Tarnovo bij het centrale bestuur van het nationaal agentschap voor belastinginkomsten)

Voorwerp van het hoofdgeding

Het hoofdgeding heeft betrekking op het beroep dat MC, woonachtig te Veliko Tarnovo, heeft ingesteld ter betwisting van de rechtmatigheid van een naheffingsaanslag die vastgesteld en vervolgens bij bericht van wijziging gecorrigeerd is door de Teritorialna direktsia na Natsionalna agentsia za prihodite – Veliko Tarnovo (territoriale directie Veliko Tarnovo van het nationaal agentschap voor belastinginkomsten; hierna: „NAP”). In het onderdeel dat met het beroep bij de verwijzende rechter wordt aangevochten, is de gecorrigeerde naheffingsaanslag bevestigd bij besluit van de directeur van de directie „Betwistingen en belasting- en socialeverzekeringszaken” Veliko Tarnovo. Bij voornoemde gecorrigeerde naheffingsaanslag is ten laste van verzoeker voor het

belastingtijdvak december 2014 een schuld jegens de overheid vastgesteld ten belope van in totaal 45 008,25 Bulgaarse lev (hierna: „BGN”), waarvan 12 837,50 BGN aan verschenen rente. Dat bedrag maakt deel uit van een niet-voldane belastingschuld van een andere belastingplichtige, te weten de vennootschap „ZZ“ AD, waarvan verzoeker directeur was tijdens het tijdvak waarover het genoemde bedrag verschuldigd is. Na de inleiding van de procedure in het hoofdgeding is de verwijzende rechter tot de slotsom gekomen dat de uitlegging van Unierechtelijke bepalingen noodzakelijk is voor een juiste afdoening van de zaak. Derhalve dient hij overeenkomstig artikel 267, derde alinea, VWEU een verzoek om een prejudiciële beslissing in bij het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”).

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van het Unierecht, artikel 267 VWEU

Artikel 9 van de Overeenkomst, opgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen

Artikel 273 van richtlijn 2006/112/EG

Verenigbaarheid van artikel 19, lid 2, van de Danachno-osiguriteln protsesualen kodeks (wetboek rechtsvordering in belasting- en socialeverzekeringzaken; hierna: „DOPK”) met het Unierecht. Op grond van deze bepaling kan een bedrijfsleider of een lid van het bestuursorgaan van een onderneming van wie de oneerlijke handelingen hebben geleid tot een vermindering van het vermogen van de betrokken onderneming die met zich meebrengt dat deze onderneming belastingen en/of wettelijke bijdragen voor de sociale verzekeringen verschuldigd is, aansprakelijk worden gesteld voor vermogensschade. Het gaat om een persoonlijke aansprakelijkheid, maar dan voor schulden van een derde. Zo is de schuldenaar aansprakelijk tot het beloop van het bedrag van de door hem veroorzaakte vermindering van het vermogen van de door hem geleide onderneming. Conservatoir beslag en executoriaal beslag worden in de eerste plaats gelegd op de goederen van de schuldenaar voor wiens belastingschulden of niet-betaalde bijdragen voor de sociale verzekeringen de betrokkene aansprakelijk is. De aansprakelijkheid van de oneerlijk handelende bedrijfsleider (of het oneerlijk handelende lid van het bestuursorgaan) houdt op te bestaan zodra de schuld is tenietgegaan waarvoor de betrokkene aansprakelijk is gesteld.

Verenigbaarheid van voornoemde nationale bepaling met het Unierecht, inzonderheid met het evenredigheidsbeginsel.

Verenigbaarheid [met het Unierecht] van de aansprakelijkheid van de oneerlijk handelende bedrijfsleider [(of het oneerlijk handelende lid van het bestuursorgaan)] voor rente over de uitstaande schulden jegens de overheid, ook in gevallen waarin de te late betaling waardoor rente over de schulden is

verschenen, niet te wijten is aan het gedrag van de oneerlijk handelende bedrijfsleider (of het oneerlijk handelende lid van het bestuursorgaan), maar aan het gedrag van een andere persoon of aan het intreden van objectieve omstandigheden.

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 9 van de Overeenkomst, opgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen, gelezen in samenhang met artikel 273 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde, aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een nationale regeling als die waarin artikel 19, lid 2, DOPK op het geharmoniseerde gebied van de belasting over de toegevoegde waarde voorziet en waarvan de toepassing leidt tot de latere hoofdelijke aansprakelijkheid van een niet-belastingplichtige natuurlijke persoon die de belasting over de toegevoegde waarde niet verschuldigd is, maar van wie het oneerlijke gedrag tot gevolg had dat de belasting over de toegevoegde waarde niet is voldaan door de belastingplichtige rechtspersoon die de belastingschuldenaar is?
- 2) Staan de uitlegging van die bepalingen en de toepassing van het evenredigheidsbeginsel ook aan de nationale regeling van artikel 19, lid 2, DOPK in de weg als het gaat om de rente over de belasting over de toegevoegde waarde die de belastingplichtige te laat heeft betaald?
- 3) Is de nationale regeling van artikel 19, lid 2, DOPK in strijd met het evenredigheidsbeginsel wanneer de te late betaling van de belasting over de toegevoegde waarde waardoor rente over de btw-schuld is verschenen, niet te wijten is aan het gedrag van de niet-belastingplichtige natuurlijke persoon, maar aan het gedrag van een andere persoon of aan het intreden van objectieve omstandigheden?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht en rechtspraak van het Hof

Artikel 9 van de Overeenkomst, opgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen (hierna: „Overeenkomst”)

Overweging 44, artikel 9, lid 1, alsook de artikelen 206 en 273 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”)

De verwijzende rechter zet uiteen dat hij geen rechtspraak van het Hof heeft aangetroffen die het voor de juiste afdoening van het hoofdgeding vereiste antwoord op de prejudiciële vragen geeft. Op het gebied van het geharmoniseerde btw-stelsel heeft het Hof herhaaldelijk verduidelijkt hoe het evenredigheidsbeginsel moet worden toegepast, zonder zich evenwel uit te spreken over de toepassing van dat beginsel in omstandigheden die identiek zijn aan of vergelijkbaar zijn met de omstandigheden die in het hoofdgeding aan de orde zijn. Volgens de verwijzende rechter is de door het Hof in zijn rechtspraak gegeven uitlegging van artikel 205 van de btw-richtlijn niet relevant, omdat de hoofdelijke aansprakelijkheid waarin de nationale regeling voorziet, niet binnen de werkingssfeer van die bepaling valt, alsmede omdat de daarin geregelde hoofdelijke aansprakelijkheid betrekking heeft op een belastingplichtige in de zin van de btw-richtlijn.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Danachno-osiguriteln protsesualen kodeks (wetboek rechtsvordering in belasting- en socialeverzekeringzaken; DOPK)

Artikel 14. Schuldenaren zijn natuurlijke en rechtspersonen die:

1. verplicht zijn om belastingen of wettelijke bijdragen voor de sociale verzekeringen te betalen;

Artikel 19, lid 2. Een bedrijfsleider die of een lid van een bestuursorgaan dat ofwel uit het vermogen van een rechtspersoon die schuldenaar is in de zin van artikel 14, punt 1 of punt 2, op oneerlijke wijze betalingen in natura of in geld verricht die kunnen worden aangemerkt als een verkapte uitkering van winst of dividenden, ofwel vermogensbestanddelen van de schuldenaar overdraagt om niet of tegen prijzen die aanzienlijk lager zijn dan de marktprijzen, waardoor het vermogen van de schuldenaar vermindert en dientengevolge belastingen of wettelijke bijdragen voor de sociale verzekeringen niet zijn voldaan, is aansprakelijk voor de schulden tot het beloop van het bedrag van de verrichte betalingen of van de vermogensvermindering.

Artikel 20. In de door artikel 19 geregelde gevallen worden conservatoir beslag en executoriaal beslag in de eerste plaats gelegd op de goederen van de schuldenaar voor wiens belastingenschulden of niet-betaalde bijdragen voor de sociale verzekeringen de betrokkene aansprakelijk is.

Artikel 21, lid 3. De aansprakelijkheid van derden houdt op te bestaan zodra de schuld tenietgaat waarvoor zij bij onherroepelijke rechtshandeling aansprakelijk zijn gesteld. In dat geval worden reeds betaalde bedragen terugbetaald overeenkomstig de in hoofdstuk 16, afdeling 1, vastgestelde procedure.

Zakon za danaka varhu dobavenata stoynost (wet betreffende de belasting over de toegevoegde waarde)

Artikel 3, lid 1. Als belastingplichtige wordt beschouwd eenieder die zelfstandig een economische activiteit verricht, ongeacht het oogmerk of het resultaat van die activiteit.

Artikel 89, lid 1. Wanneer over het belastingtijdvak een resultaat wordt behaald waarover belasting verschuldigd is, moet de geregistreerde persoon de belasting binnen de termijn voor de indiening van de btw-aangifte ten gunste van de staatsbegroting overmaken op de rekening van de bevoegde Teritorialna direktsia na Natsionalnata agentsia za prihodite (territoriale directie van het nationaal agentschap voor belastinginkomsten).

Zakon za lihvite varhu danatsi, taksi i drugi podobni darzhavni vzemania (wet inzake rente over belastingen, heffingen en andere soortgelijke publiekrechtelijke vorderingen)

Artikel 1, lid 1. De binnen de termijnen voor vrijwillige betaling niet voldane, niet ingehouden of weliswaar ingehouden maar niet tijdig voldane belastingen, heffingen, winstverminderingen, bijdragen aan de begroting en andere soortgelijke publiekrechtelijke vorderingen worden bij inning vermeerderd met de wettelijke rente.

De verwijzende rechter zet uiteen dat de rechtspraak van de cassatierechter over de vraag of er krachtens artikel 19, lid 2, DOPK een verplichting bestaat om rente te betalen, tegenstrijdig is. In sommige arresten wordt ervan uitgegaan dat de aansprakelijkheid van de oneerlijk handelende bedrijfsleider zich ook uitstrekt tot de rente. In andere arresten wordt daarentegen verdedigd dat de aansprakelijkheid op grond van artikel 19, lid 2, DOPK alleen ziet op de hoofdsom.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Verzoeker was directeur van de onderneming „ZZ” AD, ten aanzien waarvan een naheffingsaanslag is vastgesteld ten belope van 3 799 590,93 BGN. In dit bedrag is ook de rente over de niet-voldane belasting over de toegevoegde waarde ten belope van 691 911,92 BGN begrepen. Het staat buiten kijf dat de genoemde onderneming zowel naar nationaal belastingrecht als ook naar Unierecht de belastingplichtige is en dat zij zowel de belasting over de toegevoegde waarde als de daarover verschenen rente moet voldoen op het tijdstip waarop de schulden opeisbaar worden, voor zover haar financiële draagkracht dit toelaat.
- 2 Met het oog op de inning van de verschuldigde bedragen is een executieprocedure voor de inning van publiekrechtelijke vorderingen ingeleid. De schuldenaar is herhaaldelijk aangemaand tot vrijwillige betaling, maar deze heeft nooit plaatsgevonden.
- 3 Er is vastgesteld dat de vennootschap nog andere schulden heeft, waarvoor zekerheid is gesteld door middel van pandrechten op roerende zaken, conservatoir

beslag op onroerende zaken en twee bijzondere pandrechten op de volledige onderneming in de zin van het geheel van haar rechten en verplichtingen. Ook de rekeningen van de vennootschap zijn gepand, maar de daarop ontvangen bedragen volstaan niet voor de aflossing van de schulden. Derhalve heeft de tenuitvoerleggingsautoriteit de inning van de publiekrechtelijke schulden van die vennootschap, daaronder begrepen de voornoemde rente over de niet tijdig betaalde belasting over de toegevoegde waarde, aangemerkt als moeilijk uitvoerbaar.

- 4 Met het oog op een mogelijke aansprakelijkstelling van verzoeker op grond van zijn persoonlijke aansprakelijkheid voor deze schulden van een derde, heeft die autoriteit voor belastinginkomsten zich gericht tot de bevoegde territoriale directie van de NAP. De vorderingen jegens verzoeker berusten op het feit dat hij zijn vergoeding meermaals heeft verhoogd (van 3 000 tot 20 000 BGN), zonder daarvan een wettig bewijs te kunnen overleggen. De wijze waarop de verhoogde vergoeding is uitbetaald, strookt niet met de wettelijke vereisten en gevestigde praktijk. De bedragen zijn overgemaakt aan de voor de vennootschap werkende advocaat, die ze vervolgens heeft doorgestort op de rekening van verzoekers echtgenote waartoe ook verzoeker toegang heeft. De rechter heeft een audit bevolen om de hoogte van het door verzoeker verschuldigde bedrag vast te stellen.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 5 Verzoeker betwist de vordering en voert aan dat niet naar behoren is vastgesteld of voldaan is aan alle voorwaarden voor zijn aansprakelijkstelling op grond van zijn in artikel 19, lid 2, DOPK geregelde aansprakelijkheid. Zijn voornaamste argument is dat er geen causaal verband bestaat tussen enerzijds de door hem als directeur van de belastingplichtige ontvangen vergoeding en anderzijds het feit dat de financiële draagkracht ontbrak om de publiekrechtelijke vorderingen te voldoen, daaronder begrepen de rente over de belasting over de toegevoegde waarde over december 2014.
- 6 Verweerder voert in wezen aan dat verzoeker als directeur van de (ook vanuit btw-oogpunt) belastingplichtige vennootschap oneerlijk heeft gehandeld, omdat hij tijdens het relevante belastingtijdvak een vergoeding heeft ontvangen ten belope van een bedrag waarvan niet is aangetoond dat het overeenkomstig de ter zake geldende voorschriften is vastgesteld. De betreffende bedragen zijn overgemaakt op een rekening van de advocaat met wie de vennootschap een overeenkomst voor juridische adviesverlening heeft gesloten, waarna deze advocaat deze bedragen op zijn beurt heeft doorgestort op de rekening van verzoekers echtgenote waartoe ook verzoeker toegang heeft. Volgens verweerder moeten verzoekers instructies aan de hoofdboekhouder van de belastingplichtige worden aangemerkt als oneerlijk gedrag. De hoofdboekhouder heeft de boekhoudkundige verrichtingen uitgevoerd met het oog op de uitbetaling van de verhoogde vergoeding aan verzoeker waarvoor geen grondslag bestond.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 7 Volgens de verwijzende rechter vereist de juiste afdoening van het geding dat het Hof door zijn antwoord duidelijk verschaft over de objectieve en subjectieve grenzen die volgens de relevante Unierechtelijke bepalingen en op grond van het evenredigheidsbeginsel gelden ten aanzien van de aansprakelijkheid voor de daadwerkelijke betaling van belasting over de toegevoegde waarde in gevallen waarin de financiële belangen van de Unie worden aangetast, net name wanneer deze aantasting erin bestaat dat de rente over de door de belastingplichtige niet tijdig voldane belasting over de toegevoegde waarde niet kon worden geïnd wegens het gedrag van een niet-belastingplichtige natuurlijke persoon.
- 8 Ten behoeve van de prejudiciële verwijzing en gelet op de noodzaak van door het Hof te verstrekken aanvullingen voor uitlegging gaat de verwijzende rechter er – onder voorbehoud – van uit dat verzoekers gedrag leidt tot de toepasselijkheid van de nationale regeling, te weten die welke is vervat in artikel 19, lid 2, DOPK. Eveneens ten behoeve van de prejudiciële verwijzing gaat hij er voorts van uit dat verzoeker in het hoofdgeding een derde heeft gelast om een bedrag uit het vermogen van de vennootschap over te maken aan een met hem verbonden natuurlijke persoon, of dat hij op zijn minst van deze overmaking kennis droeg en daarbij naar nationaal recht oneerlijk heeft gehandeld. Ten gevolge van de vermindering van het vermogen van de vennootschap ten belope van dat bedrag is de in december 2014 verschenen rente over de verschuldigde belasting over de toegevoegde waarde niet voldaan.
- 9 De verwijzende rechter vraagt zich evenwel af of het met het Unierecht verenigbaar is dat een derde, niet-belastingplichtige natuurlijke persoon op grond van de in artikel 19, lid 2, DOPK neergelegde regeling aansprakelijk kan worden gesteld voor de niet-voldane belasting over de toegevoegde waarde en/of de niet-voldane rente daarover.
- 10 Om te beginnen acht de verwijzende rechter het passend om erop te wijzen dat – ofschoon zulks niet uitdrukkelijk blijkt uit de nationale rechtspraak – de aansprakelijkheid voor niet-voldane belastingen op grond van artikel 19, lid 2, DOPK een hoofdelijke aansprakelijkheid is, omdat zij weliswaar ontstaat na het ontstaan van de aansprakelijkheid van de belastingplichtige, maar blijft bestaan totdat de belastingschuld tenietgaat. De gedwongen tenuitvoerlegging is in geval van dergelijke aansprakelijkstelling subsidiair, hetgeen volgt uit artikel 20 DOPK. Het ontstaan van de aansprakelijkheid op grond van artikel 19, lid 2, DOPK werkt niet bevrijdend voor de oorspronkelijke schuldenaar, die volgens de nationale wettelijke regeling een belastingplichtige rechtspersoon is. Integendeel: uit artikel 21, lid 3, DOPK volgt dat het tenietgaan van de belastingschuld ook leidt tot het wegvallen van de aansprakelijkheid van de hoofdelijke schuldenaar.
- 11 Daarnaast is deze aansprakelijkheid op geen enkele wijze verbonden met of te wijten aan bedrieglijke of met misbruik gepaard gaande handelingen die de

belastingplichtige rechtspersoon zelf heeft verricht in het kader van zijn zelfstandige economische activiteit.

- 12 Strikt genomen is de nationale regeling gericht tegen het oneerlijke gedrag van een natuurlijke persoon die noch op grond van het nationale recht noch op grond van de btw-richtlijn de hoedanigheid van belastingplichtige heeft. De rechtsverhouding tussen deze natuurlijke persoon en de belastingplichtige houdt in dat die persoon directeur of lid van een bestuursorgaan van die belastingplichtige is en dat hij operationele en leidinggevende functies voor diens rekening uitoefent.
- 13 Het klopt dat artikel 9 van de Overeenkomst de lidstaten machtigt om ter bescherming van de financiële belangen van de Unie nationale bepalingen aan te nemen die verder gaan dan de in de Overeenkomst neergelegde minimumverplichtingen en -normen.
- 14 Wanneer de lidstaten nationale bepalingen aannemen ter bescherming van de financiële belangen van de Unie waarbij verplichtingen en aansprakelijkheidscriteria voor rechtssubjecten in het leven worden geroepen, moeten deze verplichtingen en criteria stroken met het evenredigheidsbeginsel.
- 15 Daarnaast is de verwijzende rechter van oordeel dat de nationale wetgever bij het aannemen van bepalingen ter bescherming van de financiële belangen van de Unie op het gebied van de belasting over de toegevoegde waarde niet alleen rekening dient te houden met dat Unierechtelijke beginsel, maar ook met het geharmoniseerde btw-recht.
- 16 Het is mogelijk het standpunt in te nemen dat een natuurlijke persoon die geen belastingplichtige is in de zin van de btw-richtlijn, niet hoofdelijk aansprakelijk kan zijn voor de belasting over de toegevoegde waarde die niet is voldaan door een belastingplichtige, aangezien de lidstaten niet bevoegd zijn om dergelijke nationale bepalingen aan te nemen. Het tegengestelde standpunt kan echter ook worden verdedigd, te weten dat het oneerlijke gedrag van een natuurlijke persoon die geen belastingplichtige is maar gelieerd is met een belastingplichtige rechtspersoon, tot gevolg heeft dat de lidstaten die natuurlijke persoon hoofdelijk aansprakelijk kunnen stellen voor de betaling van de belasting over de toegevoegde waarde die niet betaald is door die rechtspersoon.
- 17 Zelfs indien werd aangenomen dat de lidstaten bevoegd zijn om een niet-btw-plichtige natuurlijke persoon aansprakelijk te stellen, zou dit volgens de verwijzende rechter niet de categorische en ondubbelzinnige conclusie wettigen dat die persoon ook aansprakelijk is voor de rente over de niet tijdig betaalde belasting over de toegevoegde waarde. Uit artikel 273 van de btw-richtlijn, gelezen in samenhang met overweging 44 ervan, volgt op het eerste gezicht dat de maatregelen en bepalingen die de lidstaten kunnen vaststellen ter bescherming van hun financiële belangen, en bij uitbreiding die van de Unie, niet verder kunnen gaan dan de aansprakelijkstelling van een oneerlijk handelende persoon voor de niet-betaalde belasting over de toegevoegde waarde, en dus niet ook voor de rente

die is verschenen over de niet tijdig betaalde belasting over de toegevoegde waarde. Deze gevolgtrekking zou stroken met de zuiver grammaticale en restrictieve uitlegging van de bewoordingen van artikel 273 van de btw-richtlijn, gelezen in samenhang met overweging 44 ervan. Het is eveneens verdedigbaar om ervan uit te gaan dat het oneerlijke gedrag van de niet-belastingplichtige derde voldoende grond vormt om hem eveneens – dan wel alleen – aansprakelijk te stellen voor de rente over de niet tijdig betaalde belasting over de toegevoegde waarde. In beide gevallen staat het aan de verwijzende rechter om te beoordelen of het evenredigheidsbeginsel in dergelijke omstandigheden moet worden geëerbiedigd en welke gevolgen dit zou hebben.

- 18 Tot slot moet de verwijzende rechter beoordelen of de op de nationale regeling gebaseerde hoofdelijke aansprakelijkstelling van een niet-belastingplichtige derde voor rente over niet tijdig betaalde belasting over de toegevoegde waarde tegen het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel zou indruisen wanneer de niet-tijdige vereffening van de btw-schuld waardoor rente over deze schuld is verschenen, niet te wijten is aan het oneerlijke gedrag van de derde, niet-belastingplichtige natuurlijke persoon, maar aan het gedrag van een ander rechtssubject of aan het intreden van objectieve omstandigheden.
- 19 Derhalve zou het voor de verwijzende rechter nuttig zijn om een antwoord met uitleggingsgegevens te ontvangen met betrekking tot de vraag of de nationale regeling van artikel 19, lid 2, DOPK is toegestaan op het geharmoniseerde gebied van de belasting over de toegevoegde waarde, wanneer de toepassing ervan leidt tot de latere hoofdelijke aansprakelijkstelling van een natuurlijke persoon die geen belastingplichtige in de zin van de btw-richtlijn en evenmin de oorspronkelijke btw-schuldenaar is, maar die met deze belastingplichtige persoon gelieerd is en van wie het oneerlijke gedrag tot gevolg had dat de belasting over de toegevoegde waarde niet tijdig of in het geheel niet is betaald.
- 20 Bovendien zou het voor de verwijzende rechter nuttig zijn om een antwoord met uitleggingsgegevens te ontvangen ten aanzien van de vraag of uit de uitlegging van artikel 9 van de Overeenkomst en artikel 273 van de btw-richtlijn, gezien tegen de achtergrond van het evenredigheidsbeginsel, volgt dat de nationale regeling van artikel 19, lid 2, DOPK toepasselijk en toelaatbaar is als het gaat om de rente over de niet-tijdig betaalde belasting over de toegevoegde waarde.
- 21 Tot slot zou het voor de verwijzende rechter nuttig zijn om van het Hof een antwoord te ontvangen met uitleggingsgegevens ten aanzien van de vraag of de nationale regeling van artikel 19, lid 2, DOPK, ingeval zij alleen wordt toegepast op de rente over de belasting over de toegevoegde waarde, in strijd is met het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel wanneer de te late betaling van de belasting over de toegevoegde waarde waardoor over deze btw-schuld rente is verschenen, niet te wijten is aan het gedrag van de niet-belastingplichtige natuurlijke persoon, maar aan het gedrag van een andere persoon of aan het intreden van objectieve omstandigheden?